

လမင်းစောင်စောင်

ရွှေစိမ်း
ကန္တာရမာလာ

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

လုံးချင်းရေးရင် ‘အရေးဟန်’ နဲ့ ကြိုးစားကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းကြတာမို့ ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ‘အပြောဟန်’ နဲ့ ရေးရတာကို ကျွန်တော် ပိုလက်တွေ့တာ အမှန်ပါ။ နောက်လုံးချင်းတွေတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် မသိသေးပါ။ ဒီဝတ္ထုကတော့ အကြောင်းအရာကလည်း ‘အရေးဟန်’ နဲ့ ပိုသင့်တော်မယ် ထင်မိပါတယ်။ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးကြစေချင်ပါတယ်။ ခရီးသွားစဉ်က ကူညီခဲ့ကြသူများ နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရပါတယ်ခင်ဗျ။

ဆရာမကြီး အမေကလျာ၊ မေချို(ချိုပြုံး)၊ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာဇူးကျော်တို့ ရဲ့ ကျေးဇူးများကိုလည်း အစဉ်ဦးညွှတ်လျက်ပါ။ စာရေးနိုင်အောင် အလုပ်တွေ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၊ ပေးနေဆဲ ညီလေး အာနန္ဒာကိုလည်း ကျေးဇူးပါ။

စာပေဝါသနာဖြင့်

လမင်းမောင်မောင်

၂.၃.၂၀၁၅

အခန်း(၁)

“ရင်းထောင်ကို ချီ×× ရင်းဆွဲကိုမှီ×× ထန်းတက်တဲ့ ×× ဘဘိုးအို ရေ×× ပင်အောက်က ပျိုလေးမေ×× မြူအိုးကိုလည်း သယ်ပေးရသ လေ×× ဝမ်းရေး ဝမ်းရေး×× ဝမ်းရေးမို့လေး. . . မောတယ်ပန်းတယ် ×× မထင်အားတယ်×× တို့ တောသူရွာ ဓလေ့မှာ ကွယ်×× တစ်နေကု န် တစ်နေခန်းလို့ ×× ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ꣳ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ꣳ အလုပ်ခွင်ဆင်း . . .ရသလေ”

သီချင်းတအေးအေး ဆိုရင်းမှာ ရွှေမိက မြူအိုးဖုတ်သည့် မီးတောက်တွင်းသို့ ဆူးထနောင်းကိုင်းချောက်များကို ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဘေးနားတွင် အဆင်သင့်ပုံထားပြီးသား ထန်းရွက်များ ထဲမှ တစ်ရွက်ကိုဆွဲယူ ထန်းသွားများကို ကျင်လည်စွာ လှီးချလိုက်ကာ ထန်းလက်အား ဘယ်ညာလှည့် ခပ်သွက်သွက်ဖြတ်ချ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအပုံတွင်း လှမ်းပစ်၊ ထန်းရွက်ကို နေလှန်းရာ အပြန့်တွင် ခင်း ခြေနှင့် နင်း၊ ပုစွန်စာကျစ်ခဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ဖိချ လိုက်လေသည် ။ တရစပ်လှုပ်ရှားမှုက အချိန်အားဖြင့် မည်မျှမကြာလိုက်ပေ။ ထန်းရွက်နှင့် ထန်းလက်ဖြတ်ပြီးလျှင် အဘိုးလုပ်သူ သူတို့ ဒေသအခေါ် ‘အဘ’ က ထန်းကြောများကိုလွှာပြီး ‘နှီး’ ရအောင် လုပ်ပေလိမ့်မည်။ ‘ထန်းနှီး’ မှာ ချည်ရာ တုပ်ရာတွင် အသုံးဝင်လေသည် ။

“လုံမရာ မြူအိုးဖုတ်ရင် ထန်းလက်ခြောက်ထင်းနဲ့ ဖုတ်ပါဆိုနေမှ ”

ခပ်လှမ်းလှမ်း ထန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ဦးထွားက နှုတ်ကလည်း မြည်တွန်တောက်တီး၊ လက်မှ လည်း ပါလာသည့် မြူအိုးတွင်းမှ ပင်ကျရည်များကို မြေအိုးကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ လောင်းထည့်လေသည် ။ ရွှေမိက အဘလုပ်သူကို လှည့်၍ ပင်မကြည့်ဘဲ ထန်းလက်ကို ခပ်သွက်သွက် ခုတ်ချလိုက်ရင်းမှ ...

“အဘကလည်း တော် ထင်းဆို ပြီးတဲ့ ဟာ ဆူးထနောင်ခြောက်တွေက အန္တရာယ်ရှိတော့ မီးရှို့ရမယ့်အတူတူဟာ အိုးဖုတ်တာပဲ ကတဲ ဘာထူးမှာ ကျနေတာပဲ၊ ထန်းရည် ပိုအရသာရှိတယ်ဆိုတာ စိတ်အထင်ဖြစ်မှာ ပါတော်၊ ရေမရောရင် ထန်းရည်အရသာ မပျက်ပါဘူး အဘရဲ့ ၊ အဘကလည်း ကျုပ်စကား နားမထောင်ပါဘူး၊ သရီးကွာတားဘောင်းဘီ ဝတ်တက်ပါဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ”

ထန်းလှီးဓားကို ထရံမှာ ထိုးထည့်လိုက်ရင်း ဦးထွားက ရယ်လိုက်ကာ ...

“အေး ငတို့ မြေးအဘိုးက အတူတူ အနုနုတွေပ ငါ့မြေးရာ ဟားဟား”

“ဟီး ဟီး ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပါတော်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဟုတ်ပဲ”

ပုဆိုး ခါးတောင်းကျိုက်ကို ဖြေချ၊ ပါးစပ်တွင်းမှ ကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်၊ စဉ်ကရားရေးနွေးအိုးတွင်းမှ ရေနွေးလက်ကျန်ကိုငဲ့ တစ်ခွက်ကိုငုံ ပလုတ်ကျင်းပြီး ထွေးထုတ်လိုက်သည် ။ ဦးထွားက မြေးမဖြစ်သူကို ခပ်ငေးငေး လှမ်းကြည့်ကာ မသိမသာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရှာလေသည် ။

“မြရောင်စိမ်းယုက်နေ×× ယိမ်းနွဲ့နွဲ့×× ဘယ်ညာချီသလေ့×× သာဆန်းလေ×× ရော်ရွက်ဝါကြွေ×× ဂိမှာ န်နွေဦး×× လေရှူးဆော် သွေ××”

ရွှေမိထံမှ သီချင်းသံ ကြားလိုက်မိပြန်တော့ ငယ်စဉ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ‘ချစ်ခွင့်မပိုင်’ ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ အကယ်ဒမီ ကြည်ကြည်ဌေး၏ ‘ရွှေကြည်’ ကို ပြေးသတိရလိုက်ရင်း အမှတ်တမဲ့ပင် ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ မြေးမ ရွှေမိကို ရွှေကြည်နှယ် မှတ်ထင်မိလိုက်သေး၏။ တချို့နေရာများတွင် အပြစ်မြင်မိသော်လည်း ရွှေမိက တော်ရုံယောက်ျားသားများ ပင် မလုပ်ချင်၊ မလုပ်နိုင်သော အလုပ်များကို ဇယ်ဆက်သကဲ့သို့ လုပ်နိုင်သည်ကြောင့် ကျေနပ်ရသည် ကား အမှန်ပင်။ ယောက်ျားကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု မကြာခဏ တောင့်တမိရသေးတော့။ သို့သော်လည်း ယခုခေတ် ယောက်ျားကလေး တော်တော်များများကိုကား ဦးထွားက သဘောကျလှသည် တော့ မဟုတ်ချေ။ လတ်လျားလတ်လျား လက်ကြောမတင်းကြသည့် မောင်မင်းကြီးသားများက အများ စု မြင်တွေ့နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ရပ်ထဲရွာထဲ တွေ့လိုက်လျှင်လည်း ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင် နီရွှေကြောင်ကျားရောင်စုံ၊ နားမှာ ကလည်း ပဲ နားကပ်တို့ နားကွင်းတို့က ပန်ထားလိုက်ကြသေး။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပျော့စိပျော့ဖတ် ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြဟန်မတူ။ သူတို့ ငယ်ငယ်က ခွန်နဲ့ အားနဲ့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကျားကျားလျားလျား တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်လုပ်ကိုင် ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရုန်းကန်ခဲ့ကြပုံများ နှင့် ကား ဆီနဲ့ ရေ ပမာ ကွာခြားလှဘိဟု တွေးရင်း တချို့ သူငယ်များကိုဆိုလျှင် ဖနောင့်နှင့် သာ ထပေါက်ချင်စိတ်ကို အင်မတန်မှ ချိုးနှိမ်နေခဲ့ရသည် ချည်း။ ထိုအနှီကာလသား ပေါ့ပျက်ပျက်တို့ နှင့် ယှဉ်

ပါက မြေးမ ရွှေမိမှာ တအားပင် အားကိုးကျေနပ်ရပါတိတော့။ သို့သော် မ,ကား မ,ပင် ဖြစ်ချေသည် မို့ ဦးထွားမှာ နေ့စဉ် စိတ်ပူပင်နေရလေသည်။ ။

“ဥဩပျို×× တစ်ကောင်နက်က×× ထန်းပင်ပျို×× ဟိုထက်ဆီမှ ×× ဆက်ကာအော်နေ×× တကြော်ကြော်ပေ×× သံချိုပေး တေးဖွဲ့နေ×× သူတစ်ကောင်သာလေ×× ဖော်ရှာနေ×× ကြင်ဖော်ဝေးလို့ ×× လွမ်းတေးသူဖွဲ့နေ××”

ဖုတ်ပြီးသား မြူအိုးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တုတ်ကောက်နဲ့ လွမ်းဆယ်ရင်း ရွှေမိက သီချင်းဆို မပျက်ပေ။ ဒီအလုပ်များ ပြီးလျှင် လုပ်စရာ အခြားအလုပ်များက ရွှေမိကို ငုံ့လင့်နေကြသေးပေသည် ။ ဦးထွားကြီးက ပြောင်းဖူးဖက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရင်း အတွေးနယ် ဆက်ခဲ့နေမိလေသည် ။ ယခုနှစ်တွေအတွင်း ရွာနီးချုပ်စပ်များ ဝယ် လိုက်မမီသော အပြောင်းအလဲက အင်နှင့် အားနှင့် တရဟော ဝင်ရောက်လာကြသည် ကို မြင်တွေ့နေရသည် များကလည်း ကျေနပ်စရာ သိပ်မပါဘဲ ဘဝင်မကျစရာများကသာ မှိုလိုပေါက်နေပြန်သည် ဟု ထင်မှတ်မိလေသည် မဟုတ်လား။ ကျား၊ မ အများ စု သွားလာပြောဆို ဆက်ဆံကြပုံ ဝတ်ကြစားကြပုံတွေက ပေါ့တီးပေါ့ပျက်တွေချည်း။ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေနှင့် မျက်နှာများက ခွာမရကြပုံ၊ ဆိုင်ကယ်များ မျက်စိ၊ နားနောက်လောက်အောင် ဝန်းဒိုင်းကြစီး သွားလာကြပုံများမှာ မြင်ပျင်းကြားပျင်း ကပ်လှချေပေါ့။ တောအလုပ်၊ ရွာအလုပ်များကို စွန့်ပစ်၊ မြို့တက်အလုပ်လုပ်ကြရာက ကြားရသည့် ဇာတ်ရှုပ်များကလည်း စိတ်မသက်သာလှပါပေ။ ဦးထွားတို့ အရွယ်များ စိတ်မချမ်းသာကြရသည် က အချင်းချင်းတွေမှာ စေတနာ၊ မေတ္တာဖြင့် ဆက်ဆံမှုများ နည်းပါးလာကြခြင်း၊ မနာလိုဝန်တိုမှုများ တိုးပွားလာကာ ပဋိပက္ခများ တိုးပွားလာခြင်း

သာ ဖြစ်လေသည်။ ။

မိဘ၊ ဆရာသမားများက ဆုံးမပဲ့ပြင်မှု မရှိကြလေရောလားဟု သုံးသပ်မိပြန်တော့လည်း ထိုသို့ မဟုတ်လှပေ။ လူငယ်များကိုက သွန်သင်ခံလိုပုံ မရကြဘဲ အတွေးအခေါ်များ လွဲမှားနေကြပုံပင်။ လည်ကြတတ်ကြပြီဟု အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားရယ်နှင့် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ကြပြန်တော့လည်း သောက်တလွဲ၊ အချိုးကမကျ၊ ဂါရဝတရားမသိ၊ ကိုယ့်လူမျိုးဘာသာတရားရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုက ဘယ်ပုံ၊ ယဉ်ကျေးမှုက ဘယ်သို့၊ သိသူ နားလည်သူကား ပြည်တန်ပတ္တမြားထက်ပင် ရှားမည်ပုံပင်။ ဪ... ဆုတ်ကပ်ပေကိုးဟု ဖြေတွေးဖြင့်သာ လူကြီးသူမများ ဖြေနေရသည့် ခေတ်ပေပ။ ရင်နာရသည် ကား ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တဆိုသည် ကို တန်ဖိုးထား စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းစရာဟု မမြင်၊ မသိ၊ မတွက်ကြတော့ခြင်းပင်တည်း။

ကာလသားများ မဆိုနှင့် ။ ရွာထဲမှ ကာလသမီးတချို့ပင်လျှင် မြို့မသွားမီကပုံနှင့် မြို့က ပြန်လာသည့် ပုံကို ကွားခြားလှချက်ကဖြင့် ယုံနိုင်စရာပင် မရှိတော့ပေ။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် ပကာသနအပေါ်ယံတို့ သည်သာ အရိုးကို အရွက်ဖုံးခဲ့လေပြီ။ ထိုအထဲတွင် ဟိုဘက်ရွာက အောင်ဘု၏ သတင်းကား ကြားရုံနှင့် ပင် နားရှက်လှပါဘိတော့။

“အဘ . . . အဘ . . . အို . . . အဘ . . . ဟောတော် အဘ”

“ဟဲ့ပလုတ်တုတ်၊ ငါ့နှယ် လန့်လိုက်တာ လုံမရာ”

“ဟား ဟား ဟား ဖြစ်ရလေ ဘာတွေ တွေးနေတာတုံး အဘရဲ့ ၊ ခေါ်မကြား အော်မကြား ဟိုးအခင်းထဲက ကိုပေတိုးကတောင် လှမ်းကြည့်နေပေါ့”

ဦးထွားမှာ အလန့်တကြား ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ပင် ပါးစပ်မှ လွှ

တံကျလေရာ ရွှေမိမှာ တဟားဟား သဘောကျမဆုံး ရှိလေပြီ။

“ဪ . . . ဟိုကောင် အောင်ဘုအကြောင်း စဉ်းစားနေမိတာပါ လုံမရာ”

“အမယ်လေး ဒီကောင့်အကြောင်းများ မဆီမဆိုင် ခေါင်းရှုပ်ခံလို့တော်၊ ဟင်း မန်းလေးရောက်မှ ဘာတဲ့ ဂျင်မီအောင်ဘုတဲ့ ၊ ဘိုကဆန်ချင်သေး”

“ဟဲ့ ခေါ်တာ ဘာကိစ္စတုံးဟ”

“ ဟောတော် ရွာဦးကျောင်းကကြေးစည် ၉ ချက် တီးသွားပြီလေ အဘရဲ့ ”

“ဪ . . . အေး . . . အေး”

ရွှေမိက သတိပေးပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသဖြင့် ဦးထွား ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရလေသည် ။ အရင်ကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက် မဟုတ်သော်လည်း အသက် ၇၀ ကျော်အရွယ် သည် မျှ ကျန်းမာရေးကောင်းသည် ကိုပင် ကုသိုလ်ကြီးလှပြီဟု မကြာခဏ တွေးမိရသေးတော့။ ချွေးလည်း တိတ်ပြီမို့ ရွှေမိ မနက်က နှိပ်ထားပြီးသား ဘုံဘိုင်ရေအေးအေးကို ကပျာကယာချိုးလိုက်ရလေသည် ။ ရေချိုးဖို့ ရာ အချိန်ကို နွေ-၉၊ မိုး-၁၀၊ ဆောင်း-၁၁ ဟု နာရီအချိန်ကို မိမိဘာသာ ရှေးလူကြီးပီပီ သတ်မှတ်ခဲ့သည် မို့ ရွှေမိက ရံခါသတိပေးတတ်ပါသည် ။

“ကဲ ကျုပ် သွားတော့မယ် အဘ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အားလုံးအဆင်သင့်နော်”

သနပ်ခါး ထူလပျစ်လိမ်းထားပြီး ခပ်စုတ်စုတ် လက်ရှည်ပါးပါးဝတ်၊ ဖျင်နီပဝါကို ခေါင်းမှာ ပတ်၊ လက်မှာ က ထမင်းချိုင့်ဆွဲ၍ ရွှေမိထွက်

လာရင်း လှမ်းအော်သည် ။

“ ဟဲ့ ဘယ်သူတွေ ပါဦးမှာ တုံး လုံမ၊ ကာလသားတွေကို ရှောင်နော် ”

“မပူပါနဲ့ အဘရဲ့ ၊ ဟောဒီမှာ ထန်းလှီးဓား ခုတ်ထည့်ပလိုက်မယ်”

“ဟဲ့ ဪ ငါ့နှယ်”

“အေးဘုံ၊ ဗွေးတုတ်၊ မိပွေးတို့ ပါမှာ ပါ အဘ၊ ကိုကြီးပေတိုးတို့ က ညနေစောင်းမှ လှည်းတွေနဲ့ လာကြမှာ လေ၊ ကဲ သွားပြီ”

“အေး အေး ဟဲ့ ရေဘူး ရေဘူး”

“ဪ ဟုတ်သား”

ရွှေမိက အိမ်အပြင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဘူးသီးခြောက်ကို ကောက်လွယ် လိုက်သည် ။ ဘူးသီးခြောက်ကို ထန်းနှီးပါးပါးနဲ့ ကွပ်၊ အခြေမှာ နှီးခွေ ကပါပြီး လွယ်စရာ ဖွတ်မြီးကျစ်နှီးကြိုး တပ်ထားလျက်သား၊ ခုခေတ် ပ လတ်စတစ်ဘူးတွေ ရှိသော်လည်း ဘူးသီးခြောက်မှာ ရေ၏ အအေးဓာတ်ကို တစ်နေကုန် ထိန်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သွက်သွက်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသော မြေးမ၏ ကျောကိုကြည့်ကာ ဦးထွား နောက်တစ်ခါ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း နှီးခွာရန် ထန်းလက်ပုံဘေး ဖျာစုတ်ကလေးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည် ။ နှီးခွာရင်းမှ စိတ်က ဟိုရောက် သည် ရောက်။ ဦးထွားစိတ်တွင် နေ့စဉ် စိုးရိမ်နေမိသည် မှာ မြေးမ မတော်တရော်ဖြစ်မှာ ကိုပင်။

တစ်လောကလုံးတွင် သည် မြေးအဘိုးသည် သာဟု မဆိုသာသော်လည်း ၊ ဆွေမျိုးဆွေခံ တောင့်တင်းပါသော်လည်း ဆွေမျိုးအများ စု၏ သဘောသဘာဝကား လိုအပ်ကြမှ သာ အပူကပ်တတ်ကြပြီး ကျန်သည့်

အချိန်တွင် ကား ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည် ထင်တတ်ကြသည် မဟုတ်။

ရွှေမိ၏ မိခင် ဦးထွား၏ သမီး ငွေလှိုင်မှာ ရွှေမိမီးဖွားပြီးသည် နှင့် ဆုံးပါးခဲ့သကဲ့သို့ ရွှေမိ၏ ဖခင် မောင်ရွှေမှာ လည်း ရွှေမိ ၇ နှစ်သမီး အရွယ်မှာ ပါပင် ပိုးထိ၍ ဆုံးပါးခဲ့သည့် နောက် ဦးထွားကပင် ဤအရွယ် တိုင်အောင် ပြုစုမွေးမြူခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်မှာ လည်း မောင်ရွှေနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးခဲ့ရှာလေသည် ။ ဦးထွား အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် အရွယ်ရောက် လယ်တောယာတော ထန်းတော၌ သာ ကျင်လည်ခဲ့ရရှာသော ရွှေမိသည် မိန်းမ မဆန်လှပေ။ သို့သော် မနှစ်က ဆယ်တန်းအောင်၊ လာမည့် နှစ် အဝေးသင် တက်တော့မည့် မြေးမသည် ကား အလှတွင် အယဉ်ဆင့်ဖို့ သာ လိုတော့သည့် အလှဆုံး တောပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်၍ လာနေသည် ကို ထန်းတော လာ ကာလသားတို့ ထံမှ ကြားသိလာခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ ယနေ့ ထန်းတက်ခြင်းသည် ဦးထွား၏ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်ပြီး ထွက်သည့် ထန်းရည်ကို မရောင်းတော့ဘဲ ထန်းလျက်ချက် သူတို့ ၏ လက်သို့ ပုတ်ပြတ်အပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

“အင်း ဟိုကောင်အောင်ဘု သူ့ရွာမှာ မရှိတာ ခပ်ကောင်းကောင်း ”

စဉ်းစားရင်းမှာ စိတ်က အောင်ဘုထံ ရောက်သွားပြန်ရပြန်၏။ ရွာသာအေးရွာက အောင်ဘု၏ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးအေးနှင့် မပိုးဥတို့၏ နှစ်ဖက်မိဘများ နှင့် ဦးထွားတို့ မှာ ငယ်ကပေါင်းခဲ့ကြသည့် တကယ့် မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ဖက်စလုံးက ကြွယ်ဝချမ်းသာကြလေတော့ ဦးအေးနှင့် မပိုးဥတို့ လည်း ရွှေနှင့် မြ တင့်တယ်ခဲ့ကြလေသည် ။ သို့ပါသော်လည်း အောင်ဘု အရွယ်ရောက်လာသည် နှင့် အားလုံး

ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ကြရှာသည်။ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားတို့ အလိုလိုက်ခဲ့လေ
တော့ကာ အောင်ဘုမှာ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးကာ ထန်းရည်သောက်၊ ကြက်
တိုက်၊ ဖဲရိုက်တင်မက ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ကာလသမီး ချောချောလှလှ ဆိုပါ
က ကမူးရှူးထိုး ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမော်ကား လုပ်သည် မှ
အကြိမ်ပေါင်း မနည်းလေပြီ။

ဟိုးတစ်လော မန္တလေးမှ ပြန်အလာ ဦးထွားထန်းတော၌ ထန်းရည်
လာသောက်ကာ ရွှေမိအား ထိကပါးရိကပါး ပြောဆိုသဖြင့် ရွှေမိက ထ
န်းလှီးဓားနှင့် လိုက်ခုတ်သည့် ပြဿနာ ဖြစ်လိုက်သေး မဟုတ်ပါလား။
ဦးအေးနှင့် မပိုးဥတို့ မှာ ခုခါ ရွှေမဲ့လယ်မဲ့ဘဝယ် သူတစ်ပါးတို့ ၏ သူရ
င်းငှားဘဝနှင့် ရန်းကန်နေရလေမှ အောင်ဘုရွာမှ ထွက် မန္တလေးတက်
အလုပ်လုပ်သည် ဆိုသော်လည်း ကာလသမီး မအူမလည် ကလေးများ
အား လူကုန်ကူးဆိုသလိုလို သတင်းစကားက ပျံ့လွင့်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့်
ရှေးလူကြီးများ ရင်မနေကြရရှာလေသည်။

ဦးထွား၏ ထန်းတောမှာ ရွာ၏ အနောက်ဘက် ရေဝင်အရပ်ဖြစ်သ
ည့် အောက်တောတွင် တည်ရှိပြီး ရေကန်ကြီးရှိသဖြင့် လူပြတ်သည် မရှိ
လှချေ။ ဤအောက်တော၌ ဂျုံ၊ စပါး၊ ကုလားပဲ၊ ပြောင်း စသည်
စိုက်ပျိုးကြပြီး ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသော မိုးကိုသာ အားထားရသ
ည့် မြေများကိုမူ ကျည်းတောခေါ်ကြပြီး ပဲစင်းငုံ၊ နှမ်း၊ ဝါ စသည်
စိုက်ကြပြီး ယခုလို နွေလယ်၌ ဝါဆွတ်ကြရလေပြီ။ ရွှေမိ သွားသည် မှာ
ဝါဆွတ်ဖို့ ရာပင်။ ဒေသအခေါ်ကား ‘ဝါကောက်’ ဟု ခေါ်ကြ၏။

“အင်း ယောက်ျားကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား လုံမရယ်”

စဉ်းစားရင်း ထန်းလက်မှ အကြောစိမ်းစိမ်းများကို တစ်လွှာချင်း လှီး
နေမိလေတော့သည်။

နေ၏ အပူရှိန်ကြောင့် ဝါသီးများမှာ အက်ကွဲခြောက်ကပ်၍ နေကြလေရာ အတွင်းမှ ဝါဖတ်များ ဖွာလန်ကျ တွဲလွဲကျနေကြသည် မှာ ကြည့်၍ တစ်မျိုးလှပါဘိတော့သည်။ ။ အမှန်ကား ဝါမှာ ပန်းတစ်မျိုးဟု သာ ရွှေမိက ခံယူထားလေသည်။ ။ ထူးခြားသည် မှာ ပွင့်လွှာပွင့်ဖတ် မဟုတ်လေဘဲ ချည်ယက်လုပ် အသုံးပြုဖို့ ရာ ပွင့်ပေးကြရှာသည်။ ။ လူတို့ အတွက်သာ လက်တွေ့ အသုံးချနိုင်သည့် အပွင့်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး အဖိုးထိုက် မြတ်နိုးထိုက်သည့် ပန်းဟု လည်း ဆိုချင်မိလေသည်။ ။ ဟိုးအရင်ကလို အလုံးအရင်းနဲ့ စိုက်ပျိုးကြတော့တာ မဟုတ်သော်လည်း ဝါကား အသုံးကျနေဆဲပင်။

“ဟဲ့ ပေစီ၊ တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ လေနဲ့ လွင့်နေကြပြီ၊ အဲဒီဘက် သွားကောက်မောင်လေး။”

အဖော်လိုက်လာကြသည့် ကလေးများမှာ လည်း အလကား မနေကြပါ။ ရွှေမိကလည်း အလကားမခိုင်းပေ။ ထိုက်သင့်သလို လုပ်ခပေးတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးများကလည်း မခိုမကပ် ခူးဆွတ်ပေးကြသည် သာ။ မိပွေးအော်သံကြောင့် ရွှေမိက ဝါခင်း၏ တောင်ဘက်သို့ အကြည့်ကို ပို့လိုက်မိချိန်ဝယ် ရွာထိပ်မှ ဖုန်တလုံးလုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ ခဏနေလျှင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမှန်း သိလိုက်၏။

“ဟဲ့ အဲဒါ ဘယ်သူတုံးဟဲ့ အေးဘုံ၊ နေပူထဲ ဖုန်တလုံးလုံးနဲ့ အေရယ် ဒါကြီးစီးရတယ်လို့ ”

ရွှေမိအမေးကို အေးဘုံက ခူးပြီးသားဝါပွင့်များကို စလွယ်သိုင်း ပုဆိုးအိတ်ထဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးထည့်ရင် မဲ့ကာရွဲ့ကာ ဖြေလေသည်။ ။

“ညည်းတို့ ငတို့ ကို လာကြွားတာနေမှာ ပ အေရယ်၊ ဘယ်သူရ မ တိုးတော် . . . မမိုး . . . မိမိုးဟေ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား”

ရွှေမိတို့ အားလုံး၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ကွမ်းတောင်ကိုင်ဟောင်း မိမိုး ရွာသို့အလည်ရောက်နေကြောင်း ရွှေမိ မသိခဲ့ပါပေ။ သူငယ်ချင်းမ ဤ သို့ ကောင်းစားနေသည် ကိုလည်း ရွှေမိ ဝမ်းမသာ ဘယ်ရှိပါ။

“မန်းလေးရောက်သွားတော့ ဧပရယ်မိုး ဖြစ်သွားသတဲ့ တော်” ဗွေ တုတ်၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့အသံ ထွက်လာပြန်ချေသည်။

“ဟင် ဘယ့်နှယ် ဂျူလိုင်မိုးဆို ဟုတ်သေးဟယ်”

“အမယ်လေး ဧပရယ်မိုးက ပိုအေးတာမို့ သူလုပ်နေတဲ့ အလှပြင်ဆို င်က မာမီကြီးက တမင်ရွေးပေးထားတာတဲ့ ၊ ဧပရယ်လမှာ ရွာတဲ့ မိုးက ပိုအေးဆိုလား ဘာဆိုလား သိပါဘူး အေတို့ ရယ်”

ဆိုင်ကယ်ကား ရွှေမိတို့ ဝါခင်းရှိရာ ဦးတည်၍ လာနေကြောင်း ထင် ရှား လာလေပြီ။ ဗွေတုတ်က ဆိုပြန်၏။

“အမယ်လေး နာမည်အေးရုံနဲ့ ဘဝက အေးမှာ တဲ့ လားအေ၊ ရွာထဲ မှာ ပြောကြဆိုကြတာများ နားတောင်ရှက်ပါ၊ သွားတုန်းက စိုစိုပြေပြေ ပြန်လာတော့ ပိန်လာတယ်၊ နားထင်တွေလည်း ချိုင့်၊ ဆံပင် တွေလည်း ခြောက်သယောင်းလို့ ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖုံးလည်း ပေါ် နေတာပါအေ။ မိမိုးက ဟိုဟာ . . . ပျက်သွားပြီတဲ့ တော့ သိကြပလား”

ရွှေမိ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားရှာလေသည်။

“ဟဲ့ ဘာတုံး ညည်းစကားက ဟိုဟာဆိုတာ ဘာပြောတာတုံး”

မိပွေးက ဝါတစ်ပွင့်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခူးပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်စစီ ဆွဲဖြဲချေမွပြရင်း မျက်လုံးပြူး၍ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် လုပ်ပြချေသေးသဖြင့် ရွှေမိ တခွီခွီ ရယ်လေသည်။ ။

“အလှပြင်ဆိုင် ဆိုပေမယ့် အဲဒါတွေလည်း လုပ်ပေးကြသတဲ့ တော်”

“ဪ သိပြီ၊ ရွာအရှေ့ပိုင်းက အဘစ်လို အကြောပြင်တာလား။”

အေးဘုံ၏ စကားကြောင့် မိပွေးက မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်ရင်းက-

“အပါအေ အဘစ်က ရိုးရာအကြောပြင်တာဟဲ့၊ ဟိုကဟာတွေက နန့်ကြောကို မရမက ရှာဆွဲရတာမျိုးဟဲ့၊ တူပါမလား ညည်းကလည်း တစ်မျိုး ဟင်း အချက်တော့”

“ဟား ဟား ဟား”

သည် တစ်ခါတော့ ရွှေမိ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိတော့၏။ သို့သော် စိတ်ထဲတော့ မကောင်းလှချေ။ မိပွေးကား အိမ်တကာရောက် နတ်စင်ကွင်းလည်း ရောက်သည့် အစားထဲက ဖြစ်သည် မို့ ရွာအကြောင်း ရပ်အကြောင်း ဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ သတင်းအစအနအားလုံး သိနေတတ်သူ ဖြစ်၏ ရွှေမိက ...

“မနာလိုကြလို့ လျှောက်ပြောကြတာပါအေ၊ မိမိုးက အေးအေးဆေးဆေးထဲကပါ၊ မိန်းမသားလှချင်တာကတော့ အပြစ်မမြင်ကြပါနဲ့ အေ၊ သူ့ခမျာ မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်ရရှာတာပါ၊ တို့ အားလုံးရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဟာအေ”

ရွှေမိ၏ စကားကြောင့် ကျန်သူများ မျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွားကြရ၏။ ကြည့်နေရင်း၌ မိမိုး၏ ဆိုင်ကယ်သည် ဝါခင်းအစပ် ကန်သင်းရိုးဘေးဝယ် ထိုးရပ်လာပါ၏။ အားလုံးရှိရာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ

သော မိမိုးအား ငေးကြည့်မိကြရင်း လှမ်း၍ လက်ပြ နှုတ်ဆက်မိကြ
လေသည်။ ဆံပင်အား အဖြောင့်ဆွဲချထားပြီး နဖူးအစပ်မှ နေ၍ အဖြူန
င့် ရွှေရောင်အစင်းများ ဖောက်ထားပြီး မိတ်ကပ်ပါးပါးလူးထားသည့် မိ
မိုးကား အနည်းငယ် ဝိနိကျသွားသည် မှ လွဲ၍ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်း
လဲမှု မရှိဟု သာ ရွှေမိ မှတ်ယူမိလေသည်။

“ဟေး သူငယ်ချင်းတို့ ရေ”

“ဟေး မိမိုးရေ”

အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများ ဆက်တိုက်ပင် ထွက်လာ၏။ ရွှေမိ သိလို
က်၏။ မိမိုး၏ အသံဝယ် ပင်ကိုအရိုးခံ စိတ်ထား ပေါ်လွင်နေဆဲပင်။

“မိမိုးရယ် လှလိုက်တာဟယ်”

ဗွေးတုတ်နှင့် မိမိုး၏ ထံမှ ထွက်လာသော မြှောက်ပင့်သံများကြောင့်
ရွှေမိက မျက်စောင်းလှမ်းခဲမိလိုက်၏။

“စောစောကတစ်မျိုး ခုကျတစ်မျိုး ကောင်မတွေ”

စိတ်ထဲမှ လည်း ဆဲလိုက်မိသေး၏။ မိမိုးကား အမှန်ပင်လှပါသည်။

“ရွှေမိခြေဖျားတော့ မမီပါဘူးဟယ်၊ ဒီနှစ် ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်
က ရွှေမိဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်”

“ဟဲ့ ဗွေးတုတ် တိုးတိုးပြောပါဟယ် . . . ညည်းကလည်း ”

ရွှေမိက လေသံဖြင့် တားချိန်မှာ ပင် မိမိုးက အနားသို့
ရောက်လာပြီ။ လက်ထဲဝယ် မန္တလေးထိုးမုန့်၊ လမုန့်၊ အရိုးတောင်းလ
က်ဖက်ထုပ်များ ဆွဲထားပါ၏။

“ညည်းတို့ ထမင်းစားနားချိန်တွက်ပြီးလာတာအေ ကောင်မတို့ ရယ်၊

ဒါမှ တို့ တွေ စကားတွေပြောလို့ ရမှာ . . . ပြီးရင် ငါလည်း ဝါကောက် ပေးမယ်လေ”

“အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမ လာလည်တာပဲ ဝမ်းသာလှပြီ၊ ကဲ ကဲ လာကြဟေ့ စောစောလေး နားလိုက်ကြရအောင်၊ ဟဲ့ ဟိုဘက်က ပေစိ တို့ သာအေးတို့ လာနားကြတော့ လာကြ လာကြ”

စလွယ်သိုင်း ပုဆိုးအိတ်တွေထဲမှ ဝါများကို ယိုင်ပတ်တွင်းသို့ သွန်လို က်ကြပြီး ခမောက်များ ၊ ခေါင်းစည်းပဝါများ ဖြေချကြရင်း သရက်ပင် အရိပ်သို့ အားလုံးစုပြုံရောက်လာကြ ထိုင်ကြလေပြီ။ မိမိုးက ဟိုဟိုသည် သည် မျက်စိကစာရင်းမှ မေး၏။

“ဝါတိုက်မယ့် လှည်းတွေလည်း မမြင်ပါလား”

ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား ရွှေမိက မိမိုး၏ စိတ်ကို ကောင်းစွာ ဖတ်တတ်ပါပေ။

“ကိုကြီးပေတိုးတို့ က ညနေစောင်းခါနီးမှ လာကြမှာ ယောက်မရဲ့ ”

မိမိုး ရှက်သွားလေသည် ။ ပေတိုးနှင့် ရွှေမိမှာ အမေညီအစ်မမွေးများ ဖြစ်ကြသဖြင့် တစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမ တော်စပ်ကြ ပါသည် ။

ကောက်ပြီးသားဝါများကို ရွာတွင်းရောက်လေမှ ကတ္တားဖြင့်ချိန် ပိ သာချိန်အလိုက် ကောက်ခွက်၍ ကောက်သူများ ခွဲဝေယူကြသည် ။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ချိန်တွင် မည်သူမျှ ခိုကတ်၍ မနေကြပေ။ ညဘက်တွင် ဝါကြိတ်စက်ဖြင့် ကြိတ်သူ ကြိတ်ကြသည် ။ ဝါစေ့များကို ကြိတ်သူ အား ပေးရသည် ။ ဝါစေ့ကို အပင်ဖောက်၍ အညောက်ထွက်လာလျှင် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်၍ စားကြသဖြင့် ဝါစေ့ကိုလည်း ဟိုကသည် က

တောင်းတတ်ကြပေသည်။ ။

“ဝါတွေက ချက်ချင်းကြိတ်လို့ ရပါမလား ရွှေမိ”

မိမိုးက မေးသည်။ ။

“နေတော့ လှမ်းရဦးမယ်ထင်တယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ပုတ်ရဦးမယ်ထင်ပါရဲ့”

အဝတ်အထည် ဖြစ်လာလျှင် ဝတ်ဆင် နိုင်ကြသော်လည်း အဆင့်ဆင့် လုပ်ရကိုင်ရသည် ကတော့ လွယ်လှသည့် မဟုတ်ပါပေ။ ဝါများကို ဖျာခင်း၍ တလင်းပြင်၌ နေလှန်းချိန်ဝယ် ကပ်ငြိနေသော အမှိုက်သရိုက်များကို ရွေးရဖယ်ရသေး၏။ ပြီးလျှင် တုတ်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ရသေးသည်။ ။ ထိုသို့ ရိုက်ရာ၌ အခြားသစ်ပင် သစ်ကိုင်းများက အသုံးမတည့်လှဘဲ ရေချင်းခါး ကိုင်းခြောက်ဖြင့်သာ ရိုက်ပုတ်ကြရသည်။ ။ ထိုရေချင်းခါးကို ကိုင်းခြောက်၌ ဆူးငုတ်ကလေးများ ပါသဖြင့် ဝါကို ပို၍ နူးညံ့စေ၏။ မိန်းမပျိုများက လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုက်ပုတ်နိုင်ကြ၏။

ပြီးမှ လက်လှည့်စက်၊ စက်လှည့်ဝါကြိတ်စက်များ ဖြင့် ကြိတ်ကြရသည်။ ။ ဝါသန့်လေ ဝှမ်းထွက် လာလေ ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် ထိုဝှမ်းများကို ဗိုင်းတောင့်လိပ်ကြပြန်၏။ ဗိုင်းတောင့်အား ချည်ဖြစ်အောင် လုပ်ရ၏။ ဟိုယခင်ကတော့ အိမ်နေရင်း မိန်းမသားများ ‘ဗိုင်းငင်’ ကြလေသည်။ ။ ယခုခေတ် အချို့ဝါထွက်ကောင်းသည့် ဒေသတို့ ဝယ် စက်ဖြင့်လည်း ငင်ကြလေပြီ။ ချည်ဖြစ် လာလေမှ ဆေးဆိုးနေလှန်း၊ ထို့နောက်မှ ရက်ကန်းစင် တင်ကြရ၏။ စက်ရက်ကန်းတို့ လည်း တွင်ကျယ်နေလေပြီ ဖြစ်၍ လက်ခတ်သံတို့ တဖြည်းဖြည်း ကင်းဆိတ်လာနေသည် ကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပင်။ အချိန်အပေးနိုင်ကြခြင်းသည် အချို့ရိုးရာလုပ်ငန်းများအား တိုက်စား ချေဖျက်သွားခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့

လေပြီ။ ရွာ၌ လက်ရက်ကန်းစင် သိပ်ရှိတော့သည် မဟုတ်ပေ။

“တပေါင်း မရောက်သေးဘူး ပူလိုက်တာအေ”

ဗွေးတုတ်က ဖျာအစပ်၌ ချွတ်ထားကြသည့် ခုံဖိနပ်များ အကြားဝယ် ထင်းထင်းပေါ်နေသော မိမိုး၏ ဒေါက်ဖိနပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်းဆိုသည်။ မိမိုးက ပါလာသော စားစရာများကို ဖွင့်ဖြေပေး၏။ ငယ်စဉ် ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာကြသည့် ငယ်ပေါင်းများ ဤသို့ စုရုံးမိကြသည် ကို ရွှေမိ ကျေနပ်နေမိလေသည်။ အားလုံးနှင့် အတူ မိမိုးလည်း ထမင်းဝင်စား၏။

“ညည်းတို့ နဲ့ တွေ့မှ ပဲ ရွာပြန်လာရတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့တယ်အေ”

မိမိုး ရင်ဖွင့်တော့မည်ကို ရွှေမိ အလိုလိုရိပ်မိနေပါသည်။ ကျန်သူများကား ခတ်မဆိတ်နေနေကြရင်း မိမိုးစကားကို နားစွင့်နေကြ၏။

“ဟိုးတစ်ခေါက် ရွာပြန်လာကတည်းက လူတွေကြည့်တာ တစ်မျိုးပါလို့ တော့ ထင်မိသား၊ ငါ အလှပြင်ဆိုင်မှာ သင်တန်းတက် အလုပ်ရနေတာကိုများ အဝှာပဲ လုပ်စားသလိုလို အတင်းတုတ်ကြသတဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်”

“ဟင်း” “ဟဲ့” “ဟာ”

မိမိုး၏ သူငယ်ချင်းတို့ ရယ် ဟူသော လေသံအဆုံးဝယ် ငိုသံစွက်နေသဖြင့် အားလုံး စိတ်မကောင်းကြတော့ပေ။ မိမိုးက ဆက်ပြော၏။

“မယ်ဝဏ္ဏက လျှောက်ပြောသတဲ့ လေ”

မယ်ဝဏ္ဏမှာ ရွာလယ်နတ်စင်ကွင်းမှ နတ်ကတော် အခြောက် ဖြစ်၏

“နတ်ကတော် ပြောတာများ ညည်းခံစားမနေစမ်းပါနဲ့ မိမိုးရယ်၊ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ့်ရှိမှ စားရတာပါအေ၊ ညည်းတို့ မိသားစုက နတ်စင်မသွားလို့ တင်းနေတာရှိမှာ ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ဗွေးတုတ်တို့ ကပါ သံယောင်လိုက်ကြ၏။ ပေစိတို့ ကလေးတစ်သိုက်ကမူ အစားကိုသာ အားရပါးရ လွေးစားနေကြလေသည် ။ အမှန်ကား မယ်ဝဏ္ဏ၏ ပေတိုးအပေါ် သဘောထား၊ ပေတိုး၏ မိခင်ဒေါ်ငွေမြိုင်နှင့် သမီး မမြင့်တို့ နတ်ကတော်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခြင်းတို့ က ဆက်စပ်နေပါ၏။ ပေတိုးနှင့် မိမိုး ရည်ငံနေကြသည် မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးမကတော့ပြီ။ ရွှေမိတို့ တစ်တွေထက် မိမိုးက အသက်ကြီးပြီး နှစ်ဆယ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ရွှေမိတို့ မှာ ၁၇ ကျော် ၁၈ တွင်းမှာ ဖြစ်ကြလေသည် ။ ပေ တိုးမ ၂၅ နှစ်သို့ပင် ဝင်လာခဲ့လေပြီ။ မယ်ဝဏ္ဏ၏ နှောင့်ယှက်မှုကြား မိမိုးမှာ ခါးစည်းခံနေရရှာလေသည် ။ ထမင်းစားကြပြီးလျှင် လမုန့်၊ ထိုးမုန့်နှင့် လက်ဖက်သုပ်များ စားကြရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ကြပြန်၏။ ရွှေမိမှာ မူ မိမိုးအား သနားနေမိလေသည် ။

“ရွှေမိဆံပင်ကြီး အုံကောင်းချက်တော့ လှလိုက်တာအေ၊ တံကောက်ကွေး ရောက်နေပလား၊ ဘာတွေနဲ့ လျှော်သတုံးအေ”

မိမိုးက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း၏။

“အင်း . . . ရောက်ပြီ၊ ညည်းဆံပင်လည်း အရင်က ဒီလိုပါပဲဟယ်၊ ညည်းကို အားကျပြီး မွေးလာရတာတော့၊ တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ လျှော်တာ

ပါပဲ၊ အုန်းဆီ အမြဲလိမ်းတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

မိမိုးက သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ရွှေမိအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ညည်း ဒီနှစ်ထဲ အတော့်ကို လှလာတာနော် ရွှေမိ”

“ညည်းကျွေးတာ စားနေတာပါအေ၊ မြှောက်မနေပါနဲ့ ၊ ညည်းဆံပင်တွေဖြတ်လိုက်တာ နှမြောစရာနော်”

“မန်းလေးရောက်ခါစ အမေ့ဆီ ငွေပို့ချင်တော့ ဖြတ်ရောင်းလိုက်ရတယ်အေ၊ နှမြောတော့ နှမြောသားပေါ့”

မိမိုးစကားကြောင့် အေးဘုံတို့ တစ်သိုက်ပါ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းကြတော့ဘဲ မိမိုးအတွက် ကရုဏာသက်သွားကြပုံရလေသည်။ ရွှေမိတို့ ကြားခဲ့ကြပြီးသားပါ။ မိမိုးက ဟိုးအဝေးက ရွှေမြင်တင်တောင်တန်းကြီးရှိရာကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“ငါလည်း ညည်းတို့ နဲ့ အတူတူ ဆိုးတူကောင်းဖက် ကြုံရာကျပန်းလုပ်စားချင်တာပါပဲအေ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေကဆုံး၊ အမေက မီးယပ်ရောဂါနဲ့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တာကလည်း ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ...”

ရွှေမိတို့ စိတ်မကောင်းနိုင်ကြတော့ပါ။ လမုန့် လှမ်းယူမည့် ဗွေးတုတ်၏ လက် တန်းလန်းနဲ့ ရပ်သွားရှာပါ၏။

“ခုလို ပြင်ဆင်ဝတ်စားရတာကလည်း အကျင့်ပါသွားတာသက်သက်ပါ။ ဟိုကအလုပ်နဲ့ က ဒီလိုနေမှ အဆင်ပြေတာလေ၊ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနဲ့ နေချင်လှချည်ပေါ့ဟယ်”

အမှန်ကား သူတို့ အားလုံး ငယ်ဘဝကလည်း မိမိုးကသာ အကြီးပီပီ အားလုံးအပေါ် အနစ်နာခံခဲ့သည် ချည်းသာပါ။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့အေ၊ တို့ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေပဲ ပြောကြရအောင်ပါဟယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

ရွှေမိစကားကို ဗွေးတုတ်တို့ ကလည်း ထောက်ခံကြ၏။ နေပူပူမှာ ခူးဆွတ်ခြင်းမပြုရသေးသည့် ဝါပွင့်တွေကား တလှုပ်လှုပ် တရမ်းရမ်း ခူးမည့် သူ ငုံ့လင့်နေကြလေသည်။

“မိမိုး မှတ်မိလား၊ ငါတော့ မှတ်မိသေး အေရယ်”

“ဘာလဲဟင် ရွှေမိ”

“နယုန်လကြီးထဲအေရယ် . . . ကျောင်းဆင်းလို့ အိမ်ပြန်လာကြ တော့ ‘မင်းကျောင်း’ ထဲမှာ သရက်သီးတွေ ဝင်ခူးကြတာလေ”

“ဪ မှတ်မိပြီ”

“အေး ဟုတ်တယ်”

မိမိုးရော ကျန်လူများ ပါ ခေါင်းထောင်လာကြရပေသည်။ ရွှေမိက .

. .

“မိမိုးက ထဘီတိုတိုဝတ် အပင်ပေါ်တက်ခူး၊ ငါတို့ က အောက်ကနေ ကောက်ကြတာလေ၊ ဆရာတော်က ကျီစယ်တာနဲ့ တူပါတယ် လေးနဲ့ လှမ်းပစ်တော့ အောက်က ငါတို့ က ထွက်ပြေးကြရော”

“ဟား ဟား ဟား ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

အေးဘုံတစ်ယောက် လက်ခုပ်ပင်တီးလိုက်သေး၏။

“မိမိုးက သစ်ပင်ပေါ် ကျန်ရစ်ရော၊ အောက်မှာ ခွေးတွေက ရောက်
နေတာ မသိဘဲ ခုန်ချလိုက်ရော”

အားလုံး၏ အသိစိတ်တို့ က ငယ်ငယ်က အတိတ်ပုံရိပ်တွေ မြင်
ယောင်လာကြသည် မှာ အမှန်ပင်တည်း။

“ကျောင်းဆင်းချိန်ဆို ဆရာတော်က ခွေးတွေချည်ထားတာ၊ အဲဒီနေ့
က ကလေးတွေ မရှိတော့ဘူးထင်ပြီး ခွေးတွေ လွှတ်လိုက်ပုံရတယ်၊
မိမိုးကို ခွေးတွေက လိုက်ကိုက်ရော”

“ဟား ဟား ဟား”

တိုင်ပင်ထားကြသလို ရယ်မောကြပြန်၏။ ပေစိတို့ ကလေးတစ်သို့
က်ပါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နားထောင်ရင်း ပြုံးစိစိ လုပ်နေကြပါ၏။ ခုတော့
ငယ်က ချစ်ခင်စိတ်တို့ က ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

“ဆရာတော့်ကျောင်းဝန်းထဲ ပုံထားတဲ့ ဘကြီးသိန်း ကောက်ရိုးပုံကြီး
ကိုပတ်ပြီး မိမိုးကပြေး၊ ခွေးတွေကလိုက်၊ ငါတို့ က အပြင်ကနေအော်၊
ခွေးတွေကို ခဲနဲ့ လှမ်းပေါက် ဆူညံနေတာလေ”

မိမိုးက ရယ်နေရင်းက မျက်ရည်တွေပင် စို့နေရှာပါ၏။

“ပြေးရင်းက မောလာတော့ ခွေးတွေကရပ်၊ မိမိုးက ဆက်ပြေးတာ
ရပ်နေတဲ့ ခွေးအုပ်ကို ဝင်တိုက်ကရောလေ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဒီတစ်ခါမှာ ပေစိတို့ ကလေးများ ထံမှ ရယ်သံများ ထွက်လာ၏။

“ခွေးတွေက မကိုက်ဘဲ လန့်ပြေးကြရော”

ရွှေမိစကားပြောတာ ရပ်သွားလျှင် မိမိုးက ဝင်ထောက်၏။

“အမှန်က အရှိန်နဲ့ ဝင်တိုက်တာအေ၊ ခွေးတွေက ပိတ်ကန်တယ် ထင်သွားပုံရတယ်၊ ငါ ကံကောင်းခဲ့တဲ့ နေ့ပေါ့ဟယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရယ်သံတို့ ကား အတောမသတ်တော့ချေ။

“ကဲအေ ဒီမှာ တောမုန့်တွေလည်း စားပါဦး မိမိုးရဲ့ ”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ ငါ စားချင်နေတာ ကြာလှပေါ့ဟယ်”

ဗွေးတုတ် ချပေးသည့် မုန့်ပျားသလက်တွေထဲမှ စားတော်ပဲနဲ့ လုပ်ထားသည့် အဖြူတစ်ခုကို မိမိုးက ယူလိုက်ပြီး ကိုက်စားရင်းမှ . . .

“နှမ်းဆီနို့ကလေးက မွေးလို့ ၊ စားကောင်းလိုက်တာအေ”

“ငါ့ဟာငါ လုပ်တာလေ၊ အနီလည်း စားဦးဟယ် ကောင်မ”

“ငါက အဖြူကို ပိုကြိုက်တာ”

“ဗွေးတုတ်က ရိုးရာမုန့်လုပ်တဲ့ နေရာ ဆရာမကြီးတော့်”

အေးဘုံက ချီးမွမ်းသည် ။ ဗွေးတုတ်၏ အမေ ဒေါ်တုတ်က ဟိုးအရင်ကတည်းက ရိုးရာမုန့်မျိုးစုံလုပ် ဗန်းတွေထဲထည့် ဆင့်ရွက်ပြီး ရွာစဉ်လိုက်ရောင်းခဲ့တဲ့ သူ။ ခုခေတ်မုန့်များ ဖောချင်းသောချင်း ဖြစ် လာလေသည့် အခါ၌ ကုန်ကျစရိတ်နှင့် ရောင်းနိုင်သည့် ဈေး မကိုက်သဖြင့် မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

“ဘာခက်တာမှတ်လို့ ဟယ်၊ ရွှေဘိုမနော်ဆန်မှုန့်ထဲ ကောက်ညှင်း ဆန်မှုန့် နည်းနည်းရောရင် ပိုကောင်းတယ်”

ဒယ်အိုးငယ်သဏ္ဌာန် မြေအိုးအတွင်းသို့ ဆန်မှုန့်ရည်လောင်းထည့်၊ အပေါ်မှ စားတော်ပဲဖြူး၊ စလောင်းဖုံးအုပ်ထား၊ မီးအပူဖြင့် ကျက်လျှင်

သံယောက်မအပြားဖြင့် ကော်လိုက်လျှင် မုန့်ပြားသလက် ရလေပြီ။ အနီ လုပ်လိုလျှင် ဆန်မှုန့်ရည်ပေါ်သို့ ထန်းလျက် အချိုရည်လောင်းထည့်၊ ကျက်လျှင် အလယ်မှ ဖောင်းကြွလာတတ်သည့် မုန့်ပျားသလက်အနီ ရလေပြီ။ အချို့ကာလသားများကား ဆန်မှုန့်ရည်အလယ်သို့ ကြက်ဥ ဖောက်ထည့်ပြီး ကြက်ဥမုန့်ပျားသလက် လုပ်တတ်ကြသေး၏။ မိမိုးက တမ်းတမ်းတတ ဆိုသေး၏။

“မုန့်ကျွဲသည်း၊ မန်းမရွေး၊ စာကလေးခွေ၊ မုန့်လေပွေ ငယ်ငယ်က စားခဲ့ရတာတွေ အခုနေ ပြန်စားချင်လှတယ်ဟယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဥပါဒ်ဖြစ်စေတာ ဘာမှ မပါဘဲနဲ့ စားရတာ အရသာလည်း ရှိ၊ ခွန်အားလည်း ဖြစ်၊ မလုပ်ကြတော့တာ နှမြောတယ်”

ရွှေမိက ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်ပြန်၏။

“အလုပ်အားတဲ့ တစ်ရက်လုပ်ပြီး ဆရာတော်လည်း လှူ၊ လူကြီးတွေလည်း ကျွေးရအောင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ မိမိုး ညည်းက အလှူပြီးမှ ပြန်မှာ မဟုတ်လား ဟဲ့”

“အေးပေါ့ ရွှေမိရဲ့ ၊ ပြီးတော့ ငါ ဒီတစ်ခေါက် ဟို . . . ဟဌာ”

မိမိုးက ပြောမထွက်ဘဲ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ် လုပ်နေသဖြင့် . . .

“ကဲ လာကြဟေ့၊ ဆင်းကောက်လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့ ဟဲ့ ပေစိတို့ ”

ဗွေးတုတ်က လောဆော်ပြီး ထထွက်သွားကြတော့ မိမိုးနှင့် ရွှေမိနှစ်ယောက်သား ဖျာပေါ်ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည် ။

“ကိုပေတိုးနဲ့ တွေ့ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား မေးချင်တယ် ရွှေမိရယ်”

“ကောင်မ လက်စသတ်တော့ ညည်းက ကိုပေတိုးတို့ ဒီမှာ ရှိမယ်ထ

င်ပြီး လာတာကိုး၊ ငါတို့ ဆီလာတာမှတ်လို့ ပျော်နေတာသွား ဟင်း”

ရွှေမိက နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်စောင်းထိုးလျှင် မိမိုး မျက်နှာငယ်ကလေး နှင့် ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြရှာသည် မှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေလေသည် ။

“ဟယ် . . . ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူးအေရယ်၊ ဒီအချိန် မရှိမှန်း သိပါတယ် ၊ အနောက်ပိုင်းမှာ ကောက်ရိုးတိုက်နေတာ သိပါတယ်၊ ညည်းတို့ ကို တမင်လာတွေ့တာပါ ယုံပါအေ”

“စတာပါအေ၊ မနက်ဖြန်မှ အိမ်လာခဲ့၊ တို့ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင် ယောက်မရယ်နော်”

မိမိုး ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြရှာပါ၏။

“အလှူကျရင် ညည်းကို ငါအလှပြင်ပေးမယ် ရွှေမိ”

“အမယ်လေး ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါက ပါးကွက်နဲ့ ပဲ အလှည့်လိုက်မလို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ လွန်လွန်ကဲကဲတွေ မပြင်ရဲပါဘူး ကောင်မရယ်”

“ရိုးရိုးလေးနဲ့ လူတကာငေးအောင် ငါပြင်တတ်ပါတယ်ဟယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို အလှဆုံးပြင်ပေးရမှ ငါ ကျေနပ်မယ်သိလား၊ တောသူဆိုတော့ တတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဘယ်လိုပေါင်းစပ်ပြုပြင်ရမလဲဆိုတာ ငါကောင်းကောင်း သိတယ် စိတ်ချ”

“ညည်းတို့ တွေ အလှတစ်ခါပြင်ရင် ပိုက်ဆံတွေ အတော်ရဆို”

“ဒီလိုပါပဲအေ၊ ပွဲအပေါ်၊ ပြင်ရတဲ့ သူအပေါ် မူတည်တာပေါ့၊ ညည်းကို ငါတစ်ပြားမှ မယူဘူး၊ ယောက်မဆိုတော့လေ”

“ကောင်မ၊ ဟင်း . . .ကဲ ညည်း ပြန်မှာ လား”

“မပြန်သေးဘူး၊ ခဏဝင်ကောက်ပေးမယ် ပေးပုဆိုး”

မိမိုးက ဆံပင်များကို စုစည်းလိုက်ပြီး ထဘီကို တိုတိုပြင်ဝတ်၏။ ပြီးလျှင် ပုဆိုးအား တစ်ခြမ်းလိပ်၍ ပခုံးတွင် လွယ်၍ ရွှေမိလက်အားဆွဲကာ ဝါခင်းထဲသို့ ဆင်းလာကြလေသည် ။ အားလုံးကား သီချင်းတကြော်ကြော်ဆို၍ နေပူကို အန်တုရင်း ဝါများကောက်ကြလေပြီ။

“မလေးလက်ခတ်သံ မလေးလက်ခတ်သံ၊ တညံ့ညံ့ မြည်သံမစဲ××
ဟိုနှုတ်မ၊ ဟိုအသွေး ဒီနှစ်မှာ ဒီအသွေး××× လှလှပပ
ဆင်မြန်းလိုသူပါ”

*